

Oliver Twist.

Samfundsboman

— af —

Charles Dickens.

(Fortf.)

„Nej — nej slet ikke, Madam“ skyndte han sig at forklare. „Men det er saa sørgmodigt, og saa ser det hele tiden paa mig. Jeg bliver saa bled om Hjertet,“ hviskede han, „det er affurat, som om det er levende og vilde tale til mig, men ikke fundet!“

„Hvad siger du?“ udbrød den gamle Dame og rejste sig hurtigt, „saadan maa du ikke tale, Barn, — det er, fordi du er saa yndt endnu efter Sogdommen. Lad mig dreje din Stof!“ — og hun gjorde det, — se saa! nu kan du da ikke se paa det længer!“

Men Oliver blev med sin Sjæls Dje ved at se det, lige saa tydeligt, som før han havde skiftet Blods. Han vilde dog nødtøngt angste den gamle Dame, derfor smilte han taknemmeligt, da hun saa paa ham. Og hun var tilfreds og kom Salt og smaa Stykker ristet Brød i hans Suppe med al den Højlidighed, som et saa vigtigt Arbejde krævede. Oliver gav saa hurtigt Subben dens Belønning, og havde lige faaet den sidste Stof til Lids, da det bankede paa Døren. „Kom!“ sagde Mdm. Bedwin, og Hr. Brownlow traadte ind.

Den gamle Herte traadte ind og saa rask. Men neppe havde han faaet Stud Brillerne op over Øjenbrunene og solbet Hænderne paa Ryggen for at tage Oliver i Øjesyn, før hans Ansigt undergik nogle meget mærkelige Forvridninger. Oliver saa medtaget og afsmaget ud, og da han af Gærlighed for sin Vælgers forsøgte at rejse sig op og sige, faldt han fra sig i Stolen. Men nu er Sandheden den, om den endelig skal frem, at Hr. Brownlow havde Hjerte nok til hele sels almindelige, velmenende gamle Herrer, og dette Hjerte drev — i Kraft af en for os Lægemænd ukendt Lov — en Overflod af Taarer op i hans Øjne.

„Stoffels Dreng! Stoffels Dreng!“ mumlede han og rømmede sig stærkt — „Jeg er saa bled i Dag, Mdm. Bedwin, jeg er bange for, jeg har forskølet mig.“

„Nej med Guds Hjælp, Hr.—!“ forklarede Mdm. Bedwin. „Det har virkelig været godt af dampet alt, hvad De har faaet ind!“

„Naa-aa, naa-aa, jeg ved dog ikke! jeg syntes, Du- gen i Gaar var lidt klam!“ indvendte Hr. Brownlow. „Naa men — lad saa være! Hvordan har du det, min Dreng?“

„Jo tak, Hr.—,“ svarede Oliver. „Da jeg talter Dem saa mange Gange for al Deres Godhed mod mig!“

„Om! Kifflig lille Dreng!“ mumlede Hr. Brownlow tankfuldt. „Har De givet ham noget godt slykende, Mdm. Bedwin, — lidt Te, hvad?“

„Jeg har givet ham en Staal dejlig kraftig Suppe, Hr.—!“ erklærede Mdm. Bedwin og rettede sig lidt og betoned stærkt det sidste Ord for at antyde, at der kunde slet ikke være Tale om Sammenligning mellem Suppe — og Te!

„Pub!“ sagde Hr. Brownlow og formelig afste. „Saa maatte han da hellere have faaet et Par Glas Portvin, — hvad siger du, Tom White?“

„Jeg hedder Oliver,“ svarede Patienten og saa forbauset paa sin Vælgere.

„Oliver?“ gentog Hr. Brownlow. „Oliver hvad for noget? Oliver White?“

„Nej, Hr.—, Oliver Twist.“

„Det var da et søjteligt Navn?“ mente den gamle Herte. „Men hvorfor sagde du saa til Assistenten, at du hed White?“

„Det sagde jeg heller ikke, Hr.—!“ svarede Oliver betuttet.

Dette led i den Grad som en Løn, at Hr. Brownlow sendte Oliver et temm lig skæmt Blik. Men, Drengen saa saa ærlig ud, det var umuligt ikke at tro ham.

„Naa, saa maa jeg have misforstaaet...!“ sagde Hr. Brownlow. Og han blev ved at stirre paa Drengen, men nu, fordi han igen blev slaaet af hans Ulykke med et eller andet vel bekendt Ansigt....

„De er da ikke vred paa mig?“ spurgte Oliver med et bedende Blik.

„Nej vist ikke! nej!“ svarede Hr. Brownlow. „Men du Afstrende, hvad er dog dette?... Bedwin! se! se dog!“

Og han vagede ibrigt — først op paa Portrættet bagved Oliver og derefter paa selve Oliver. De lignede hinanden som to Draaber Vand: Dine, Hoved, Mund, hjert et Træk var ens. Og Udtrykket var ganske det samme....

Men Oliver fik ikke Gunden at vide til Hr. Brownlows Udbrud. Han havde nemlig ikke været færdig nok til at kunne taale det Sæt, det gav i ham, og var bejovmet.

13.

Et nyt Befendtskab.

Som alt sagt lod Røvetampen og hans Staldbrøder Charley sig lede af et meget nydeligt og præsigt Hensyn til dem selv, dengang de ifremmede Straalet om at stoppe Oliver. De vilde saa i flyvende Fart gennem et højt Ret af Guder og Gaarde, og gjorde endelig — ligesom efter stiltiende Overenskomst — Holdt inde under en lav og skummel Forhøveling. Der stod de og vustede, til de havde faaet Vejret igen, hvorefter unge Hr. Charley pludselig gav et Bræk af Tilfredshed fra sig og brast i en uslyrlig Latter og smed sig ned paa Trappetrinet og væltede sig af Hentykkelste.

„Hvad stifter dig?“ spurgte Røvetampen.

„So ho ho ho!“ brølte Hr. Charley op.

„Hold Kæft!“ kommanderede Røvetampen og saa sig lured om. „Bil du ha'e, vi skal blive snuppet, din Djiort!“

„Jeg kan ikke — jeg kan ikke la' vær!“ forklarede

Charley. „At se ham stejle ned ad Gaden — og dratte p. er Afstirrenen: — og ruge op igen, — og saa jeg ved Tælkedet i Lommen bag efter ham og straalende med — nej! nej! den var for høj!“ Og han væltede sig igen og sloggerlo.

Røvetampen afventede det Øjeblik, da hans Staldbrøder igen maatte snappe efter Vejret, og indstod saa et Spørgsmaal: „Hvad siger du til det?“ spurgte han.

„Hvad?“

„Jaa! — hvad?“

Charley stoppede noget pludseligt op med Gemytlighedsen; for der var noget saa udtryksfuldt og Røvetampens. „Ja hvad... hvad kan han sige?“ mumlede han.

Røvetampen sløjede først en Stund, tog saa sin Hat af, klæbde sig Hødet og nikkede tre Gange.

„Hvad mener du?“ spurgte Charley.

„Og tre Gange rundt for en Kut-Kut-Kut, for en Kut-Kut-Kut!“ ngunde Røvetampen og vrængede paa sin opvakte Næse.

Dette var jo nok en Forklaring, men ingen fuldføgende. I al Fald ikke for Charley, der gentog sit Spørgsmaal: „Hvad mener du?“

Røvetampen svarede ikke. Han satte hatten paa igen, kantede sine lange Fratlesløder op under Armene, spillede sin ene Kind ud med sin Tunge, kantede sig blidt, men udtryksfuldt paa Næsen, drejede sig saa rundt paa Hælen, og stremte ned at Gypen. Charley fulgte bag efter, med taalefuld Holdning.

En fem Minutter senere vakte Anset af Fortrin ude paa Trappen den rare gamle Jødes Opmærksomhed, mens han sad henne ved Jødestedet med en Stump Vælle og en Stibe Brød i venstre Haand, en Tollekniv i højre Haand og et Krus Vand foran sig paa en Stammel. Han bøjede sig tilbage mod Døren og luttede opmærksomt; Blikket blev skarpt under de tykke, Røde, og hans Ansigt oplyredes af et rigtig vrendebrøjer Smil.

Men saa blegnede han med et. „Hvad er det?“ mumlede han. „Rus to! Hvor er den tredje? De er da vel aldrig...!“

Fortrinene var kommet nærmere. Døren blev langsomt aabnet, Røvetampen og Charley kom ind og luffede efter sig.

„Hvor er Oliver?“ spurgte Jøden op og saa truende paa dem. „Hvor har I gjort af ham?“

De to unge Kavalerer svarede uroligt til hinanden, ingen af dem svarede.

„Hvad er der blevet af Oliver?“ streg Jøden og greb Røvetampen i Armbånd og bandede og tordnede. „Svar, siger jeg, eller jeg tvæler dig!“

Unge Hr. Charley havde for alle Tilfældes Skyld anset det for kloge at holde sig i Baggrunden. Nu, da Jøden virkelig saa ud til at ville gøre Arbejd af sin Tusef, fandt Charley det rimeligt, at det bagefter kunde blive hans Tur til at blive tvælet; og han udsøgte i den Anledning et Bræk, der led halvt som om det kom fra en Tyr, og halvt som om det kom fra en Slids-Aaaber.

„Kan du svare?“ streg Jøden igen og rullede i Røvetampen, saa det var et rent Mærkel, at han ikke rystede ham ud af den altfor store Fratle.

„Der var et Polit, der snuppede ham,“ drøvede endelig Røvetamp. „Naa! tag saa og sige!“ Og med et Sæt smagede han sig ud af Fratlen, som han lod Jøden beholde i Haanden, snuppede det store Stegepib og og førte mod den gemtlig gamle Herres Vest et Stød, der, hvis det havde ramt, vilde have sluppet en Del mere Gemytligheds ud, end Jøden kunde have overtommet at tage ind igen i en Maanedstid eller to. Jøden sprang imidlertid til Side mere abret, end man stulde have ventet det af en tilfyneladende saa frøbelig Mand, og greb Kruset og vilde til at slange det i Hovedet paa sin Angriber. Men da Charley i det samme vakte hans Opmærksomhed med et ganske forfærdeligt Bræk, klistede han pludselig Bestemmelse og tyede Kruset, hjulot som det var, hen efter ham.

„Hvad Sætan er dette Hershens?“ bældrede en dyb Stemme. „Om var det, det tyede efter mig? Havde ikke Olet, men Kruset ramt mig, saa stulde jeg have drulket En en Stalle, saa han havde glemt at rejse sig igen!“

„Hvilke ja tante jeg ikke nok: ingen anden end saadan en djevlelrig og neevretagtig gammel Jødetamp tan da ditte paa at stritte om sig med andet end Vand, og det endda kun, derom han havde fnygt sig Vindst til!“

„Hvad er det i Vejen, Fagin?“ Den Dinde staa i mig, drøver ikke mit Haisrelæse af Vil... Kom ind dit bedste Væp! hvad naar du og luffer for de ude, som om du stammede dig ved din Herte! Vil du herino!“

Wanden var en plumpet bygget Fyr paa vel en 35 Aar, i sort Bomuldsfjæls Jatte, plettede Knæbukker, Sneflis og graa Bomuldsstrømper, der omsluttede et Par klodse Lægge, — saadan et Par Lægge, der altså ser ud, som om de ikke var blevet gjort rigtig sørdige, naar de ikke fnylkes af et Par Kænter. Han havde paa Hovedet en brun Hat og om Halsen et saafset og broget Siletørklæde, med hvis tynde Ender han tørrede Olet af sit Ansigt, mens han snaltede; da han holdt op, jaas et groft, uvarberet Ansigt med et Par stulende Øjne, hvoraf det ene viste forfællige lufstede Tegn paa, at det for nylig havde været i for nær Berøring med en fnyttet Næse.

„Bil du her ind, siger jeg!“ bummene denne indtagende Snubbert. Hvorefter en forpustet hoid Pund med et overmaade forkræbet og forbitet Hoved kom luffende ind i Stuen. — „Hvad kom du ikke strats for? Begynder du at blive for fornuget til at kendes ved mig i Seifstab, hvad du? Vag dig!“ og han ledsgede Døren med et Spært, der ekspererede Døret hen i den anden Ende af Stuen. Hunden lod dog til at være vant til det; for uden at gide en Lyd fra sig trød den sammen benne i en Krog, hvor den saa laa og misfede en Enes Gange i Minuttet med sine grimme Øjne, som om den optog et Støn over Stuen.

„Hvad er der i Vejen med Dem? Piner De Drengene, De gamle, forslygne Egvælnagt?“ spurgte Wanden og satte sig behageligt til Rette. „Jeg begriber ikke, at Drengene ikke slaar Dem ihjel; havde jeg faaet i Være hos Dem, saa havde jeg gjort det for længe siden, og saa havde jeg bag efter — nej det er famo! Deres Kadaver kunde ikke fratses til andet end til at fættes i Glas og Spiritus,

forbi det er saa infamt, og det er vel ingen, der laver saa store Glasstruffer.“

„Tys, tys, Hr. Siles!“ sagde Jøden støvende, „tal ikke saa højt!“

„Maa jeg være fri for Deres Herre-Værel?“ brummede Snubberten; „De har altid Gæstgæstger for, naar De kommer fittende med det. De kender jo mit Navn, — saa frem med det! Jeg skal nok være Mand for at svare til det.“

„Vel! vel! Bill Siles“, mumlede Jøden udmygt. „De er nok i daarlighd i Dag, Bill?“

„Na ja maasse“, svarede Siles. „Men De er da heller ikke paa Støberne, med mindre De fantske ligesaa lidt mener noget endt med at lyle Krus efter Jøit som ved at plapre ud om dem og —“

„Er De gal?“ udbrød Jøden og greb ham i Armen og pegede paa Drengene.

Hr. Siles indskrænkede sig til at lade, som om han slog Knude paa en Strikke oppe under hans venstre Øre, hvorefter han lod Hovedet dejse slapt ned paa den højre Skulder, — hvilken Pantomime Jøden aabenbart udmærket forstod. Derefter forlangt Bill et Glas Brændevin i den Tyde-Jargon, som han uafbrudt bejente sig af.

„Men pas paa, De ikke blander Gift i det!“ tilføjede han og satte hatten fra sig paa Bordet.

Dette blev sagt i Svag. Drøm Hr. Siles imidlertid havde funnet se, hvor Jøden stulede ondtsabsfuldt og bed sig i sin blege Læber, mens han gik hen til Væggeskabet, saa vilde han maasse endda ikke have fundet sin Advartel helt ubegrundet. I al Fald laa da Niflet om at komme Brænderens Opfindsomhed til Hjælp neppe milejernt fra den rare gamle Jødes Hjerte.

Hr. Siles stillede en to, tre Glas Brændevin i sig, og nedlod sig saa til at tage Notits af de unge Kavalerer. Der udbrød sig en Samtale, hvorunder alt angaaende Oliver's Anholdelse blev indgaaende beskrevet, dog med de smaa Vænderinger og Forbønderinger, som Røvetampen under de forhaandensværende Forhold fandt anbefalelsesværdige.

„Jeg er bange for“, sagde saa Jøden, „at han snakker over sig og bringer os i Væneb.“

„Det er lige hvad han gør!“ forklarede Siles med et ondtsabsfuldt Grim. „Det bliver en grov en, Fagin!“

Og saa er jeg bange for, ser De“, forfattede Jøden, som om han aldeles ikke havde hørt, hvad den anden sagde, men med et fittende, ufrævent Blik paa ham, „jeg er bange for, at gaar det galt for os, saa bliver det nok jo bi for en Del andre med det samme. Den kan blive være for Dem end for mig Bill!“

Bill Siles snubbede og luffede hurtigt Hovedet. Men Jødens Skulder var stult helt op til hans Øren, og hans Øjne saa udtryksfuldt over mod Væggen.

Der blev en lang Pause. Hvert Medlem af det hæderlige Seifstab lod til at være fordybt i sine egne Tanker, — Gunden ikke undtagen: den laa og luffede sig kumst om Flåben og syntes at udflykere et rask Angreb paa de første, det bedste Par Herte: eller Dame-Ven, som den kunde saa Ram paa, naar den slap ned paa Gaden.

„Man maa se at saa at vide, hvad han har forklaret for Assistenten,“ sagde endelig Hr. Siles, i en langt medgærligere Tone end den, hvori han hidtil havde talt.

Jøden nikkede.

„Tænk om han ikke har sludret, og de har stukket ham i Hullet, saa skal den godt, til man slipper ud igen,“ forfattede Hr. Siles. „Men saa maa der pastes paa. De maa hav Klør i ham igen, hvordan det saa skal gaa!“

Jøden nikkede atter.

Planen var god nok; men der var desværre den flemme Vanfærligheds ved at luffe den udført, at baade Røvetamp og Charley og Fagin og Bill Siles tilfældigvis havde en uovervindelig Vifly for under noget som helst Paastud at nærme sig Politiet.

Hvor længe de i denne ubehagelige Uffærlighed kunde have siddet og kællet til hverandre, er ikke let at sige. Men det behøves heller ikke at siges. For de to unge Damer, som Oliver en Gang havde set oppe hos Jøden, traadte pludselig ind, og bragte Samtalen slot.

„Der har vi Hjælpen!“ sagde Jøden. „Vett gaar nok derhen for os; ikke sandt, min Tys?“

„Hvor skal jeg gaa hen?“ spurgte Bill.

„Vare et lille Løb hen paa Stationen, min Tys,“ sagde Jøden indsmigrende.

Man maa lade den unge Dame, at hun svarede ikke rent ud Nej, hun gredde kun et begrænset og alvorligt Ordte om, at hun maatte blive „forbømt“, derom hun gik. Denne højlige og smilende Omgaan af Spørgsmaalet viser, at den unge Dame besad hin medfødt Godhjertighed, som snarst at svare høvert et Medmenneske for Smerten ved et ligefremt Afslag.

Jøden blev noget besippet, og vendte sig bort fra den unge Dame, der var iført en livlig, om ikke just spraglet Dragt, bestaaende af rød Kjole, grønne Støvler og gule Papillotter i Haaret. — „Men saa du, lille Nancy?“ smilte han, „hvad siger du?“

„Den gaar ikke. Der er ingenting at stille op, Fagin,“ erklærede Nancy.

„Hvad mener du med det?“ spurgte Siles og sendte hende et biftent Blik.

„Det, som jeg siger, Bill,“ forklarede Damen roligt. „Det kan jo ikke stude dig en Smule“ udbrillede Hr. Siles, „der er jo ingen, der kender dig derhenne.“

„Men jeg vil heller intet Befendtskab have derhjemme!“ svarede Nancy, stadig i samme ligegyldige rolige Tone.

„Hun gaar nok, Fagin!“ mente Siles.

„Nej hun gør ikke, Fagin,“ vrængede Nancy.

„Bel gør hun det!“ sagde Siles.

„Gid hende saa en Gadedørsgælle i den anden Haand!“ foreslog Siles; „det lader saa ordentlig.“

„Ja vel, ja vel, min Ven, det er rigtigt!“ erklærede Jøden og anbragte en mægtig Gadedørsgælle paa Pegerfingeren af den unge Dames højre Haand. „Saadan! det gør godt — udmærket godt min Tys!“ tilføjede han og gned sig i Hænderne.

„Nah — min Broder! min stallels, kære, søde, uslydlige Broder“ udbrød Hr. Nancy og brast i Graad og knugede fortvilet Torvelsurben. „Hvad er der dog tilfældt ham, hvor har de gjort af ham? Na, vær barmhjertig, De Herrer, sig mig hvad der er bleven af den stallels Dreng. Herrer De, De Herrer, sig mig det!“

Hr. Nancy fremstødte (til sine Tilhøreres ubestribelige Hentykkelste) disse Ord i en uendelig hjertelærende Tone. Saa gjorde hun en Kunst-Pavle, blinde smilende rundt til Seifstabet, og forsvandt.

„Ja — a! se det er en Fige!“ sagde Jøden og saa om paa sine unge Venner og nikkede indtrængende, ligesom for at opfordre dem til at efterligne dette straalende Forbillede.

„Hun er en Prøvelse for sit Køn,“ erklærede Hr. Siles og spulde sit Glas og luffede sin vældige Næse med i Bordet. „Hendes Staal, siger jeg, — og gid bare alle var som hun!“

Medens disse og andre Lovtaler blev den fulkomme Hr. Nancy til Del, skyndte hun selv sig ad den korteste Vej hen til Politistationen. Hun kom ind ad en Smage, bankede sagte paa Døren til et af Arrestlokalerne med sin Gadedørsgælle og lyttede. Men da der intet Svar kom, talte hun. „Nolly! søde Nolly!“ kalte hun med sin læneste Stemme, „er det dig, Nolly?“ Der var ingen andre derinde end en stallels Fyr, som var bleven anholdt, fordi han uden Tilladelse havde gaaet omkring og spillet paa Fyrite. Hun sød i byde Tanker over Tabet af Højsten, som Hr. Fong havde taget fra ham, og svarede ikke.

Nancy gik altså til den næste Dør og bankede paa den. „Sidder der en lille Dreng?“ spurgte hun klynkende. „Nej, Both rie bever!“ svarede en rusten Stemme derinde fra Det var en Stallel paa 65 Aar, som var bleven anholdt, fordi han ikke havde spillet paa Fløjte, det vil sige, fordi han havde gaaet om paa Gaderne og tiggat.

Da Nancy saaledes ingen Bistad funde saa om Oliver, gik hun Hørentstegs hen til den tykke Arrestforvarer og spurgte efter sin lille Broder med en saare uheldig Kløften, hvilken hun gjorde endnu uheldigere ved udtryksfuld at knuge Gadedørsgællen mod Torvelsurben.

„Jeg har ham ikke, min Fige,“ svarede Arrestforvareren. „Hvoren tog ham med sig.“

„Hvoren? Al Gad, a! Gud! hvad for en Herte?“ Arrestforvareren meddelte den dybt nedbøjede Søster, at Oliver var bleven sig inde paa Stationen og var bleven læsladt, da det oplystes af et Vidne, at en anden Dreng havde begaaet Tyveriet. Klageren var saa læt bort med Oliver, hvorhen visse Arrestforvareren ikke; han havde blot hørt, at der var blevet sagt til Ruffen noget om Pantomime-Roarteret.

Samlaaet af Fortvilelse væltede den uheldige unge Dame ud ad Døren, — hvorpaa hun straks gik over i rask Løb og ad de snedigste Omveje, hun kunde udrænte, ilede tilbage til Jøden.

Lige saaført Hr. Bill Siles havde hørt Udsagnet af hendes Ekspedition, kaldte han hurtigt paa sin Hund, satte hatten paa, og for af Stieb, uden saa meget som at tage sig Tid til at sige Farvel til Seifstabet.

Ogsaa Jøden var uheldig urolig. „Vi maa se at finde Oliver, Børn!“ sagde han. „Du, Charlen, skal ikke bestille andet end at snule om efter ham... Søde Nancy vi maa finde ham; jeg stoler paa dig, min Fige, og paa Røvetamp. Vi lidt! bi lidt!“ tilføjede hun og trak med rystende Haand en Stukke ud, „hør har I Fenge, Værn. Saa luffer jeg for i Aften; I ved jo, hvor I kan træffe mig. Men skyd jer nu, Værn, spid ikke et Minut!“

Og kan slubbede dem ud ad Døren. Saa luffede han af og stod Slaaen for indvendigt, tog op fra det hemmelige Rum det Strin, som Oliver desværre havde faaet at se, og stoppede hastigt Uæne og Smytterne ind under sit Løj.

Han blev forkræbet ved, at en bankede paa Døren. „Hvem er det?“ raabte han forkræbet.

„Det er mig,“ svarede Røvetampens Stemme gennem Nøglehullet. „Er det rigtigt, at vi skal trætte ham hen i det andet Hul?“

„Ja vist saa, vist saa!“ svarede Jøden utaalmodigt. „Hind ham nu bare først, saa skal I nok bagefter saa nærmere Bistad.“

Røvetampen mumlede noget om, at det var godt, og skyndte sig ned ad Trappen til de andre.

„Gæbnu har han altså ikke brakt ud,“ mumlede Jøden, mens han gemte videren paa Uæne og Smytterne. „Og vil han gide Hals til sin nye Bekendte, saa finder vi vel nok et Plaster at slaa ham for Munden.“

14.

En mærkelig Spaadom.

Oliver kom sig hurtigt af sin Besvimelse. Men der blev ikke talt et Ord mere om Portrættet og heller ikke om hans Historie eller hans Fremtid, man snallede kun om Ting, som kunde afbreds: som uden at gøre ham urolig. Da han næste Dag til Frokost igen kom ind i Husbestyrerens Værelse og strats saa efter den smulle Dames Bistade paa Bæggen, var Portrættet borte. „Ja, min Dreng,“ sagde Husbestyrerinden, som havde fulgt hans Blik, „det er taget ned. Hr. Brownlow var bange for, at du havde ikke godt af at se paa det.“

„Jo, Madam, jeg kunde saa godt lide at se det!“ forklarede Oliver.

(Fortf.)

Den kristelige Religions største Kraft er, at den er Sørgmodigheds, Ulykkens, Nummerens, Sogdommens Religion, der sætter sig i Forhold til alt, hvad der nager paa Hjerte, Tanke og Vægene. Den henderer sig til Menneker, der lide. Den forjætter Kræft til dem, som have det behov: den indgyder de fortvilede Haab.

(Concourt).